Nenda läks ta omma teed jälle mäest üllesse se kord maanteed möda. Tühja köhhuga ja wässünd, agga räästast holega kandes. — Siis tulli üks mees heas rides temma järrel, ja küssis: Kust sa tulled ja kuhho lähhäd sa? Poisike räkis wähhe hawal keik omma luggo, mis asja ta käinud ja ka et ta lotus tühjaks läinud.

„Sedda ma ollekssin woinud sulle ette üttelda, et sa seal ilma aego käid, armas laps, agga et sa sedda kinsatust, mis lonmasõma ja winaga sulle tulli, olled ärrawoitnud, siis pead sa minno jures öhtoodet sama; warsti jouame minno perresse!“

Nenda se olli ka; üks kenna maea mäerinnas, jõe äres, pikka kuuskede ja sarrapude wahhel seisis nende ees. Perremees hüdis omma ödde: „Margareta, minna toon sulle siin ühhe weikese wõera, kelle köht tühhi on; to temmale ommetegi kohhe pima ja wõid ja juusto ja leiba!“

„Oi! keik ühhe korraga?“ ütles ödde naeratles; „kas temmal lähhäb ni mitto asja tarwis omma köhto täita?“

Siiski töi temma lahke melega keik mis tahheti, panni isse wõid leiwa peale ja römustas et se poisil näitis wägga maggus ollema. Jürri meel sai ka röömsaks; kui ta köht täis olli panni temma käed risti ja lugges tassaste tänno palwet.

Tallopoeg olli sedda aega mustaräästaga tegго teind, ja ütles: „Ma ussun, sedda jallakest sünniks lahhasse panna; katsume ommeti.“ Jürri meel olli hea ja ta aitas selle jures ni palje kui ta wõis, ja kui nemmad sellega ollid toime saand, tännas temma süddamest, toido ja keige selle abbi ja armo eest, mis temmale ja linnule olli tehtud. —

„Selle willetsa pölwe pärrast, mis ehk nüüd pea teie kätte tulleb, ei pea sa ka mitte wägga kurwastama, wõib olla, ehk ma woin sulle ükskord kohta juhhatada!“ ütles perremees. Jürri tännas ommas süddames Jummalat selle ne lotusse eest; agga omma wannaeide peale möttledes, ütles temma: „Omma ello pärrast ma ei kardaksi nenda kui wannaeide pärrast, kel ilma minnuta keddagi ei olleks, kes tedda armastab ja aitab.“

„Noh, küll Jummal aitab!“ ütles tallopoeg ja andis poisile weel tükki pekki kasa, wannaeidele wia. Tämolikko ja röömsa melega köndis Jürri möda mägge üllespiddi ja joudis widdewikkul kojo. Wannaeit kulis pead wangutades poisi jutto pealt ja ütles wimaks kurwa melega: „Minna ollen küll ennegi arwanud, et se nenda piddi tullema; agga et sa selle hädda ja waewa